

Lòng Ái Quốc của Yukio Mishima

Yukio Mishima

Nguyễn Văn Lý *phóng tác*

Lòng ái quốc của Yukio Mishima

Yukio Mishima

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TABLE OF CONTENTS

[Tựa đề](#)

[Yukio Mishima](#)

[Chương 1: Lòng Ái Quốc](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

YUKIO MISHIMA

"Đời người chỉ có hạn, nhưng tôi muốn sống mãi." Đó là lời cuối cùng để lại của Yukio Mishima trước khi ông mổ bụng tự tử ngày 25-11-1970. Văn hào Yasunari Kawabata nhận xét cái chết của Mishima là một sự phi phạm, nhưng có lẽ đối với Mishima, việc mổ bụng tự tử là một cách để được sống mãi mãi, như một nhà phê bình của Nhật đã viết về cái chết của ông: "Mishima tự tử để hoàn tất sự nghiệp văn học của ông." Không biết Mishima có sống mãi như ông mong muốn hay không, nhưng ít nhất ông đã là một nhà văn khác thường. Mishima đến với thế giới văn học như một cơn bão lốc, và bỗng chốc bỏ cuộc chơi một cách khủng khiếp, rùng mình.

Mishima là một nhà văn danh tiếng của Nhật Bản. Ông sinh ngày 14-1-1925 tại Đông Kinh trong một gia đình võ sĩ đạo, thấm nhuần truyền thống làm chủ hoàn toàn thân xác và trí óc, và trung thành với Nhật Hoàng. Tên đầu tiên gia đình đặt cho ông là Kimitake Hiraoka. Mãi đến khi nhập làng văn năm 1941, ông mới lấy bút hiệu Yukio Mishima.

Năm 1968, Mishima là người có rất nhiều hy vọng đoạt giải NOBEL về văn chương, nhưng vì tuổi ông còn trẻ nên giải này về tay Yasunari Kawabata. Ông là người đầu tiên đến chúc mừng Kawabata. Mishima đã viết rất nhiều về các vụ mổ bụng tự tử, và những cái chết trẻ. Ông thường nói với các bạn bè ông muốn chết trẻ. Ông cùng một người đệ tử là Morita làm sống lại truyền thống mổ bụng tự tử của võ sĩ đạo ngày 25-11-1970, trong một tổng hành dinh quân đội tại Đông Kinh.

Mishima chết lúc ông mới có 45 tuổi, cái tuổi phong phú nhất của một nhà văn. Trong suốt gần 30 năm, ông đã sáng tác được trên 200 tác phẩm lớn nhỏ, từ trường thiên tiểu thuyết đến kịch bản, truyện ngắn và tùy bút. Gần 100 tác phẩm của ông đã được dịch sang tiếng ngoại quốc. Cuộc đời của ông có thể là ước mơ của của nhiều nhà văn khác: danh tiếng quốc tế, giàu sang, vợ đẹp con khôn, và có địa vị trong giới kịch nghệ và phim ảnh Nhật Bản. Như vậy việc tự tử của ông không phải là một bất mãn với cuộc đời, hoặc kết quả của một thảm kịch bất ngờ nào đó trong đời ông. Đúng ra cái chết của ông là một dự tính lâu dài, được tổ chức thành một biến cố công cộng, một cái chết mà ông đã sửa soạn từng chi tiết từ nhiều tháng trước.

Việc tự tử của ông có mục đích chính trị nào không, hay chỉ là một sự say mê lãng mạn với cái chết? Cho tới nay vẫn chưa có câu trả lời chắc chắn cho mục đích tự tử của ông. Nhưng một điều hiển nhiên là ông đã bị ám ảnh suốt đời về những cái chết mổ bụng mà ông được biết hoặc được nghe nói. Ông đã viết rất nhiều về truyền thống "Harakiri" (mổ bụng tự tử) của người Nhật; ông đã xuất hiện trong nhiều phim ảnh, trong vai trò của một võ sĩ đạo mổ bụng tự tử, và cũng chính ông đã dùng cả đời để tập dượt cho cái chết của mình.

Tác phẩm Lòng Ái Quốc của Yukio Mishima là một trong những tác phẩm của ông viết về "Harakiri". Chưa có một tác phẩm Nhật Bản nào mô tả tỉ mỉ về cái chết mổ bụng như truyện này. Ở đây ông đã diễn tả lòng khâm phục của ông trước sự trong sạch không tỳ vết của những sĩ quan trẻ, đã chọn lựa cái chết trong biến cố ngày 26-2-1936 vì tình yêu đối với Nhật Hoàng.

Nhân vật chính trong truyện này là trung úy Shinji Takeyama, không được tham gia cuộc đảo chánh, vì các bạn của chàng không muốn một người mới cưới vợ phải dính dấp vào một hoạt động rất phiêu lưu nguy hiểm. Shinji Takeyama bất bình bị loại ra ngoài cuộc đảo chánh, và chàng quyết định mổ bụng tự tử, để chứng tỏ rằng chàng cũng sẵn sàng chết cho Nhật Hoàng không kém ai. Người vợ đã hiểu thế nào là vợ của một quân nhân, không cố gắng ngăn cản chồng tự tử. Hơn thế nữa, sau khi chồng đã mổ bụng tự tử rồi, nàng dùng dao găm đâm vào cổ tự vẫn theo chồng.

Mishima không mô tả cuộc tự tử của đôi vợ chồng trẻ là một việc làm thương tâm hoặc kinh hoàng. Trái lại ông cảm thấy rằng trung úy Shinji Takeyama và người vợ đã thực hiện được niềm vui lớn nhất trong đời sống. Họ chết trong lúc còn rất trẻ, rất đẹp và vẫn yêu nhau say đắm, và vẫn giữ được lý

tưởng trong niềm tin của mình. Mishima đã thành công làm đẹp cái chết của Shinji Takeyama, một cái chết rất gọn gàng và anh hùng của chàng dũng sĩ trước đôi mắt đẹp của người vợ trẻ, cũng như sự can đảm đến lạnh lùng của Reiko trong quyết tâm chết theo chồng.

Trong tác phẩm Lòng Ái Quốc, người đọc sẽ có dịp thưởng thức một văn phong rất mạnh mẽ của Mishima, và một sự mô tả rất phóng khoáng về tình dục, theo truyền thống Nhật Bản.

CHƯƠNG 1: LÒNG ÁI QUỐC

Ngày hai mươi tám tháng hai năm 1936, trung úy Shinji Takeyama thuộc Tiểu Đoàn Quân Vận Konoe -- vô cùng bất mãn khi được biết các bạn đồng đội thân nhất đã tham gia cuộc phản loạn từ đầu, và rất phần nộ trước viễn ảnh quân đội hoàng gia tấn công chính quân đội hoàng gia -- đã dùng kiếm sĩ quan trịnh trọng mổ bụng tự tử trong căn phòng tám-chiều tại tư gia, ở dãy phố thứ sáu trong khu cư xá Yotsuya. Người vợ là Reiko theo gương chồng, cũng tự đâm cổ chết. Lời vĩnh biệt của viên trung úy chỉ có vắn tắt một câu: "Vận tuế quân đội Hoàng gia." Lời vĩnh biệt của người vợ thì sau khi xin lỗi hành động bất hiếu chết trước cha mẹ, đã kết luận: "Cái ngày của vợ một quân nhân phải đến đã đến..." Những giây phút cuối cùng của cặp vợ chồng anh hùng và nhiệt tâm dâng hiến này xúc động đến thần linh cũng phải rơi lệ. Cũng nên biết viên trung úy mới có ba mươi một tuổi, người vợ hai mươi ba; hai người mới kết hôn chưa được một nửa năm.

o O o

Những ai trông thấy tấm hình cưới của tân lang và tân giai nhân đều phải sững sốt lạ lùng trước dáng vẻ của cặp vợ chồng đẹp đẽ này. Viên trung úy, uy nghi trong quân phục, đứng che chở cho người vợ bên cạnh, bàn tay phải đặt trên chuôi kiếm, chiếc nón sĩ quan giữ bên tay trái. Nét mặt chàng rất nghiêm nghị; cặp lông mày rậm và đôi mắt mở rộng bộc lộ lòng ngay thẳng trong sáng của tuổi trẻ. Về sắc đẹp của tân giai nhân trong chiếc áo choàng màu trắng thì không gì có thể so sánh được. Trong đôi mắt tròn dưới cặp lông mày thanh tú, trong nét mảnh mai tuyệt mỹ của sống mũi, và cặp môi mọng đầy, là một vẻ đẹp vừa hấp dẫn vừa trang nhã. Một bàn tay e ấp thò ra từ cổ tay áo choàng cầm một chiếc quạt, và những đầu ngón tay chụm lại rất thanh tú, trông giống như những nụ hoa nguyệt quế.

Sau vụ tự tử, người ta thường đem tấm hình này ra xem xét, và buồn rầu nhận ra rằng đã có điềm gở trong sự kết hợp tưởng như hoàn hảo ấy. Có lẽ chỉ là sản phẩm của tưởng tượng, nhưng nhìn tấm hình sau tấm thảm kịch, thì dường như hai người trẻ tuổi đứng trước tấm bình phong khảm vàng, cùng nhìn thấy Thần Chết trước mặt họ một cách rõ ràng như nhau.

Nhờ sự giúp đỡ của trung tướng Ozeki, cặp vợ chồng mới đã có thể cư ngụ trong một căn nhà mới tại khu gia cư Yotsuya. Chữ "Nhà mới" có lẽ không được đúng lắm. Đó chỉ là một căn nhà thuê có ba phòng và phía sau là một mảnh vườn nhỏ. Vì hai căn phòng sáu-chiều và bốn-chiều-rưỡi dưới nhà không đủ ánh sáng, nên hai người dùng căn phòng tám-chiều trên lầu làm phòng ngủ và phòng khách. Không có đầy tớ nên Reiko ở nhà một mình trông nhà trong lúc chồng đi vắng.

Chuyến đi hưởng tuần trăng mật phải bãi bỏ, vì lý do quốc gia đang ở trong tình trạng khẩn trương. Hai người sống đêm vợ chồng đầu tiên tại nhà. Trước khi đi ngủ, Shinji ngồi thẳng người trên sàn nhà với thanh kiếm đặt trước mặt, và đã ban cho vợ một bài giảng về quân nhân. Một người đàn bà đã trở thành vợ lính, phải biết và cương quyết chấp nhận rằng cái chết của chồng có thể xảy đến bất cứ lúc nào. Có thể là ngày mai. Có thể là ngay một. Nhưng, dù bất cứ khi nào cái chết đó đến -- chàng hỏi -- liệu nàng có mau lẹ quả quyết chấp nhận không? Reiko đứng dậy, mở một ngăn tủ, và lấy ra một vật có vẻ đáng giá nhất trong các món hồi môn của nàng, một con dao găm mà thân mẫu nàng đã cho nàng. Quay trở lại chỗ cũ, nàng đặt lưỡi dao găm trên mặt chiếu trước mặt nàng, không nói một lời, giống như chồng nàng đã đặt thanh kiếm. Một sự thông cảm thầm lặng đến ngay tức khắc, và viên trung úy không bao giờ tìm cách thử thách sự quyết tâm của vợ nữa.

Trong những tháng đầu của cuộc hôn nhân, sắc đẹp của Reiko mỗi ngày một rạng rỡ hơn, tươi mát óng ánh như mặt trăng sau một trận mưa.

Vì cả hai đều còn trẻ và sung mãn nên tình phu thê thực là nồng nàn, và không phải chỉ về ban đêm mà thôi. Nhiều khi trở về nhà ngay sau một buổi tập trận, vừa bước vào nhà, và hấp tấp cởi bỏ bộ quân

phục lâm đầy bùn, viên trung úy vội đề vợ xuống sàn nhà ngay. Reiko cũng đáp ứng nồng nhiệt không kém. Trong khoảng một tháng, từ đêm động phòng hoa chúc, Reiko đã biết thế nào là hạnh phúc, và viên trung úy cũng hài lòng khi thấy vợ sung sướng.

Thân thể Reiko trắng ngần và tinh khiết; bộ ngực nở to của nàng bày tỏ một lòng trong sạch về dục vọng; nhưng, khi yêu chồng thì cặp vú ấy thật là quyến rũ trong gối chăn ấm áp và thân mật. Ngay cả lúc ân ái hai người hết sức trang trọng một cách đáng sợ. Giữa những giây phút dục vọng cuồng nhiệt, trái tim của họ lại rất thanh tịnh và trịnh trọng.

Ban ngày viên trung úy thường nghĩ đến vợ trong những lúc nghỉ ngắn ngủi giữa hai buổi tập luyện; và suốt ngày tại nhà, Reiko thường nhớ lại hình ảnh của chồng. Tuy nhiên khi xa nhau, họ chỉ cần nhìn vào tấm hình ngày cưới thì lại thấy an tâm về hạnh phúc của mình. Reiko không cảm thấy ngạc nhiên một chút nào khi một người hoàn toàn xa lạ một vài tháng trước đây, nay đã trở thành mặt trời cho cuộc đời của nàng.

Đây là một căn bản luân lý và phù hợp với Huấn Lệnh Giáo Dục "chồng và vợ phải hòa hợp với nhau." Chưa bao giờ Reiko làm ngược lại ý chồng, và viên trung úy cũng không bao giờ tìm cớ để trách mắng vợ. Trên ngăn kệ bàn thờ dưới cầu thang, dọc theo bài vị của Đền Ise, là những tấm hình của Nhật hoàng. Cứ mỗi buổi sáng, trước khi đi làm, viên trung úy thường đứng cùng với vợ trước hộc bàn thờ này và cả hai cùng cúi đầu thật thấp. Nước cúng được thay mỗi buổi sáng, và cảnh trúc thiêng liêng lúc nào cũng xanh tươi. Cuộc đời của họ sống bên dưới sự che chở thiêng liêng của thần linh, và tràn đầy hạnh phúc nồng nhiệt, đến nỗi mọi tế bào trong thân thể họ phải rung động.

CHƯƠNG 2

Mặc dầu dinh Quan Thủ Ấn Saito cũng ở trong cùng khu vực, thế mà cả hai đều không nghe thấy một tiếng súng nào vào buổi sáng ngày 26-2. Nhưng tiếng kèn trận, vang lên trong buổi bình minh lờ mờ màu tuyết phủ, khi tấm thảm kịch kéo dài mười phút chầm dứt, đã phá giấc ngủ của viên trung úy. Nhảy vội xuống giường và không nói một lời, viên trung úy mặc vội quân phục, đeo thanh kiếm mà vợ cầm sẵn, rồi vội vàng bước ra ngoài đường phủ đầy tuyết của một buổi sáng vẫn còn tối mờ. Mãi tới ngày hai mươi tám chàng mới trở về.

Về sau nhờ tin tức đài phát thanh, Reiko biết được đầy đủ về cuộc phản loạn bất ngờ. Đời sống của nàng trong suốt hai ngày kế tiếp là sống một mình, hoàn toàn yên lặng đằng sau cánh cửa khóa chặt.

Trên nét mặt viên trung úy khi bước vội ra đường trong buổi sáng tuyết phủ ấy, Reiko đọc được một quyết tâm sẵn sàng chết. Nếu chồng nàng không trở về thì quyết định của nàng đã có rồi: nàng sẽ chết theo. Nàng lặng lẽ phân chia những vật riêng của nàng. Nàng chọn những bộ kimono sang trọng tặng cho những bạn học cũ, và nàng viết tên và địa chỉ trên những tấm giấy bọc cứng, gói từng chiếc kimono. Vì chồng thường khuyên nàng không nên nghĩ tới ngày mai nên Reiko không viết nhật ký, và bây giờ không có cái thú đọc lại những dòng chữ ghi chép hạnh phúc của mấy tháng vừa qua, và gửi từng trang vào ngọn lửa sau khi đọc xong. Bên trên chiếc radio là một dãy những con vật nhỏ bằng sứ, một con thỏ, một con sóc, một con gấu và một con cáo. Cũng có một chiếc bình nhỏ và một ấm nước. Đây là những vật sưu tập duy nhất của Reiko. Nhưng nàng nghĩ không tiện trao lại cho ai những vật nhỏ này, và cũng không đáng để yêu cầu bỏ vào quan tài của nàng. Khi ý nghĩ ấy thoáng qua trí nàng thì hình như Reiko thấy mặt của những con vật nhỏ có vẻ ngơ ngác và tuyệt vọng.

Reiko cầm con sóc lên xem. Rồi ý nghĩ của nàng quay trở về một vùng xa hơn tấm tình yêu mến của tuổi thơ này, nàng nhìn thật xa vào cái nguyên tắc vĩ đại mà chồng nàng là biểu tượng. Nàng đã sẵn sàng và sung sướng được đưa vào cái chết bằng chiếc xe chiến mã sáng chói như mặt trời ấy - nhưng bây giờ, vì những giây phút cô đơn này, nàng để mặc cho tâm hồn mê man với những đam mê của tuổi ngây thơ. Tuy nhiên cái thời nàng thực sự yêu thích những con thú này đã qua lâu lắm rồi. Bây giờ nàng chỉ yêu mến cái kỷ ức của một thời đã yêu thích chúng, và địa vị của chúng trong tâm hồn nàng đã được thay thế bằng những dục vọng mãnh liệt hơn nhiều, bằng một hạnh phúc cuồng nhiệt hơn... Reiko chưa bao giờ nghĩ những thú vui mãnh liệt của thể xác chỉ là sự khoái lạc. Cái lạnh của tháng hai, và cái lạnh buốt giá khi sờ vào con sóc bằng sứ đã làm những ngón tay thanh tú của Reiko tê đi; thế mà giữa hai đùi nàng, bên dưới nhiều lớp quần áo của váy nàng, bây giờ nàng có thể cảm thấy một sự ẩm ướt nóng hổi của da thịt, bất kể cả băng tuyết, khi nàng nghĩ tới cánh tay mạnh mẽ của viên trung úy vươn ra ôm lấy nàng.

Nàng không hề sợ hãi cái chết đang lảng vảng trong trí. Chờ đợi chồng một mình tại nhà, Reiko tin chắc rằng bất cứ điều gì chồng nàng cảm thấy hoặc suy nghĩ bây giờ, nỗi buồn bực và thất vọng của chàng, cũng chắc chắn như sức mạnh của da thịt chàng đang hướng dẫn nàng tới một cái chết mong đợi. Nàng cảm thấy thân xác nàng sẽ tan biến đi dễ dàng, và biến thể thành một phần tư tưởng của chồng.

Lắng nghe những thông cáo liên tiếp trên máy phát thanh, nàng nghe thấy tên của những đồng đội của chồng được nhắc đến trong hàng ngũ phản loạn. Đây là tin của sự chết. Nàng theo dõi chặt chẽ mọi biến chuyển, lo lắng tự hỏi tại sao không có lệnh của Hoàng cung khi tình thế trở nên mỗi lúc không thể xoay chuyển lại được. Nàng theo dõi những việc làm đầu tiên để khôi phục lại danh dự quốc gia khỏi một cuộc phản loạn ô nhục. Không có thông cáo của trung đoàn. Dường như bất cứ lúc nào trận đánh cũng có thể khởi đầu trên đường phố vẫn còn phủ đầy tuyết.

Vào lúc hoàng hôn ngày hai mươi tám, Reiko giật mình nghe thấy tiếng đám cửa trước một cách giận dữ. Nàng chạy vội xuống. Khi nàng lấy bẫy kéo chốt cửa thì hình dáng của một người đứng im lặng

hiện lên nền cửa kiếng mờ. Nàng biết đó là chồng nàng. Reiko chưa bao giờ thấy chốt cửa lại cứng đến như thế. Cái chốt vẫn còn mắc kẹt và cửa vẫn chưa mở được.

Mất một lúc nàng mới mở được cửa để thấy viên trung úy đang đứng trước mặt nàng, trên nền xi măng trong hiên nhà, khoác chiếc áo choàng bằng vải nhà binh, đôi ủng bám đầy đất bùn ngoài đường. Đóng cửa lại sau lưng, viên trung úy cài lại chiếc chốt vào ổ khóa. Để làm gì, Reiko không hiểu.

- Chàng đã về.

Reiko cúi đầu thật thấp, nhưng chồng nàng không trả lời. Khi chàng đã tháo thanh kiếm và sắp sửa cởi áo choàng, Reiko bước lại phía sau để giúp đỡ. Chiếc áo choàng vừa lạnh vừa ẩm, nặng trĩu trên cánh tay nàng, đã mất đi mùi phan ngựa thường bốc lên khi gặp ánh nắng mặt trời. Treo chiếc áo choàng lên móc áo, và đỡ thanh kiếm và bao da bằng hai cánh tay áo, nàng chờ đợi trong lúc chồng cởi giày ủng, và đi theo chàng vào phòng khách. Đó là căn phòng sáu-chiều dưới nhà.

Ánh sáng của ngọn đèn soi rõ khuôn mặt chồng nàng, râu mọc tua tủa và dường như mệt và gầy đến không nhận ra được. Má hõm hẳn xuống, và mất hết sự mạnh mẽ và hấp dẫn. Trong những khi vui vẻ, chàng thường thay mặc quần áo cũ ngay khi bước vào nhà và đòi nàng dọn cơm tối ngay. Nhưng bây giờ chàng ngồi trước mặt bàn, vẫn còn mặc quân phục, đầu cúi xuống chán nản. Reiko cố không hỏi xem có nên dọn cơm tối hay không. Sau một lát viên trung úy nói:

- Ta không biết gì hết. Họ không mời ta tham gia cuộc phản loạn. Có lẽ họ nể ta mới lập gia đình. Kano và Homma nữa, và cả Yamaguchi.

Reiko nhớ lại ngay khuôn mặt của những sĩ quan trẻ và đầy nhiệt huyết ấy ngay, các người bạn của chồng thỉnh thoảng vẫn đến chơi tại đây.

- Có thể có lệnh của Hoàng gia gửi xuống ngày mai. Họ sẽ bị công bố là phản loạn, ta nghĩ thế. Ta sẽ phải chỉ huy một đơn vị với nhiệm vụ tấn công họ... Ta không thể làm thế. Không thể làm một việc như thế được.

Chàng lại nói nữa. "Họ cho ta nghỉ, và được phép trở về nhà một tối. Sáng mai chắc chắn ta sẽ ra đi tham dự cuộc tấn công. Reiko, ta không thể làm được điều đó."

Reiko ngồi thật thẳng nhưng mắt nhìn xuống. Nàng hiểu rõ rằng chồng nàng đã nói đến cái chết. Viên trung úy đã quả quyết. Mỗi lời nói, bắt nguồn từ cái chết, bật ra thật rõ ràng và mang một ý nghĩ mạnh mẽ, vang lên trong bối cảnh tối tăm và trang nghiêm. Mặc dù viên trung úy nói đến cái hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan của chàng, nhưng trong trí chàng đã không có sự lay chuyển nữa.

Tuy nhiên trong sự im lặng giữa hai người vẫn có một sự trong sáng, giống như sự trong sáng của một dòng suối chảy bằng nước băng tuyết tan ra. Ngồi trong nhà của chính mình sau hai ngày thử thách gay go, và nhìn khuôn mặt người vợ xinh đẹp, viên trung úy lần đầu tiên tìm được sự bình yên của tâm hồn. Và chàng đã có lần biết rằng vợ chàng tôn kính sự quyết tâm nằm dưới lưỡi kiếm của chàng, mặc dầu nàng không nói gì.

Mắt viên trung úy mở to. Mặc dầu chàng mệt mỏi lắm, nhưng cặp mắt ấy vẫn mạnh mẽ và trong sáng, và bây giờ lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt vợ.

- Vậy thì đêm nay ta sẽ mở bụng tự tử.

Reiko không nao núng. Cặp mắt tròn của nàng có vẻ hồi hộp, và căng thẳng như tiếng chuông rung. Nàng nói:

- Em sẵn sàng. Em xin phép được đi theo chàng.

Viên trung úy cảm thấy hầu như bị thôi miên vì sức mạnh trong đôi mắt vợ. Lời nói của chàng trở nên mau lẹ và dễ dàng, giống như những lời nói của mê sảng, và chàng không ngờ sự cho phép một vấn đề lớn như thế lại có thể diễn tả một cách dễ dàng đến thế.

- Tốt lắm. Chúng ta sẽ đi cùng với nhau. Nhưng ta muốn em làm nhân chứng cho ta, cho sự tự tử của ta trước. Đồng ý?

Khi điều này được nói ra thì một niềm hạnh phúc lớn lao tràn ngập cả hai tâm hồn. Reiko rất xúc động trước lòng tin vĩ đại của chồng. Đối với viên trung úy thì, dù sự việc xảy ra thế nào, cái chết của chàng phải được bình thường. Vì thế cần phải có một nhân chứng. Sự kiện chàng chọn vợ làm nhân chứng là dấu hiệu đầu tiên về lòng tin tưởng của chàng. Thứ hai, và quan trọng hơn, là mặc dù họ tuyên thệ cùng chết với nhau nhưng chàng vẫn không định giết vợ trước - chàng để vợ chết sau mà không có cách gì kiểm soát được. Nếu viên trung úy là một người chồng nghi ngờ, chắc chắn chàng phải giết vợ trước, như trong các cuộc tự tử chung thông thường.

Khi Reiko nói, "Em xin phép được đi theo chàng," viên trung úy cảm thấy những lời nói này là kết quả cuối cùng của nền giáo dục mà chàng đã dạy vợ, bắt đầu từ đêm động phòng hoa chúc, và đã dạy nàng khi cơ hội xảy tới phải nói điều gì cần phải nói mà không một chút ngập ngừng. Viên trung úy cũng thấy hài lòng chàng là một người tự tin. Chàng không quá lãng mạn hoặc quá tự phụ để tưởng tượng những lời ấy được nói ra một cách tự nhiên, vì tình yêu chồng.

Với niềm sung sướng tràn đầy tâm hồn, hai người không thể không mỉm cười với nhau. Reiko cảm thấy nàng trở về với đêm động phòng.

Trước mắt nàng không phải là sự đau đớn mà cũng không phải là sự chết. Nàng dường như chỉ trông thấy một sự vươn ra vào cõi vô tận, tự do vô giới hạn.

- Nước nóng rồi. Chàng có tắm bây giờ không?

- À, tắm chứ.

- Còn cơm tối?

Những lời đối thoại nói bằng một giọng bình thường, như mọi ngày đến nỗi viên trung úy chợt thoáng nghĩ rằng tất cả chỉ là ảo giác.

- Ta không nghĩ chúng ta cần ăn tối. Nhưng có lẽ em nên hâm rượu sa-kê.

- Em sẽ làm theo lời chàng.

Khi Reiko đứng dậy và cầm một chiếc áo choàng từ tủ áo để mặc khi tắm xong, nàng cố ý lôi cuốn sự chú ý của chồng tới ngăn tủ đã mở. Viên trung úy đứng dậy, bước lại chiếc tủ, và nhìn vào bên trong. Từ một hàng những bọc gói ngay ngắn, chàng đọc địa chỉ của những người được tặng đồ. Không có một vẻ buồn rầu trong thái độ của viên trung úy trước sự biểu lộ lòng cương quyết anh thư này. Tim chàng tràn ngập một sự dịu dàng. Giống như một người chồng hãnh diện được biết những đồ vật trẻ thơ của người vợ trẻ, viên trung úy rất xúc động yêu mến, âu yếm ôm vợ từ phía sau và hôn lên cổ nàng.

Reiko cảm thấy sự khô rát của da mặt chưa cạo râu của chồng cọ vào cổ nàng. Cảm giác này đối với Reiko là cả một thế giới, nhưng bây giờ -- với ý nghĩ sắp mất đi vĩnh viễn -- cảm giác ấy còn có một sự tươi mát hơn cả trước kia. Mỗi giây phút có một sức mạnh chủ yếu riêng, và cảm giác từ mỗi góc cơ thể nàng được đánh thức dậy. Nhận sự vuốt ve của chồng từ phía sau, Reiko phải kiềm chân lên, để cho sự say sống lan tràn khắp cơ thể nàng.

Viên trung úy thì thào vào tai vợ, "Trước hết là tắm, và sau đó, sau khi uống rượu sa-kê... em hãy lên nằm trên lầu nhé?" Reiko lặng lẽ gật đầu.

Cởi vội bộ quân phục, viên trung úy bước vào phòng tắm. Để không nghe thấy tiếng nước chảy, Reiko sẵn sóc lò than trong phòng khách và bắt đầu sửa soạn hâm rượu sa-kê.

Cầm lấy chiếc áo, một cái khăn quàng và quần áo lót, nàng đi vào phòng tắm để xem hơi nước có đủ ấm không. Giữa làn khói nước cuộn lên, viên trung úy ngồi xếp bằng chân trên sàn nhà và đang cạo râu. Nàng có thể lờ mờ phân biệt được cử chỉ nhịp nhàng của bắp thịt trên tấm lưng rắn rỏi và ẩm ướt

khi chuyển động theo cử động của cánh tay.

Mọi sự vẫn bình thường như mọi ngày. Reiko bận rộn với công việc của nàng, sửa soạn mấy món ăn thêm bằng những đồ ăn có sẵn. Bàn tay nàng không run rẩy. Đúng ra nàng còn có vẻ mau lẹ và dễ dàng hơn mọi khi. Thực ra thỉnh thoảng cũng có những cơn hồi hộp kỳ lạ trong ngực nàng. Giống như một tia chớp từ xa, sự hồi hộp đó có lúc rất mạnh mẽ nhưng rồi tan biến đi không để lại dấu vết gì. Ngoài sự hồi hộp ra, không có gì bất thường.

Viên trung úy ngồi cạo râu trong phòng tắm, mân mê thân thể nóng bừng của chàng cuối cùng đã hồi phục, sau những sự mệt nhọc tuyệt vọng của những ngày lưỡng lự, và bây giờ chứa đầy một sự mong đợi thích thú, mặc dù cái chết chờ đón trước mặt. Tiếng động của người vợ đang làm công việc thoáng mơ hồ đối với chàng. Sự ham muốn xác thịt đã mất đi trong hai ngày, nay đã trở lại.

Viên trung úy tin tưởng không có một sự gì vẫn đục trong niềm vui mà hai người sẽ có khi quyết định chết. Cả hai cảm thấy rằng - tuy không rõ ràng - những lạc thú mà họ sẽ chia sẻ riêng với nhau một lần nữa, vẫn dưới sự che chở của Sức Mạnh Thiên Liêng và Chân Chính, là hoàn toàn theo đúng đạo đức. Khi nhìn vào mắt nhau, và trông thấy một cái chết danh dự, cả hai đều cảm thấy họ an toàn hơn sau những bức tường sắt thép mà không gì có thể phá hủy được, khóa chặt bên trong bộ áo giáp không xuyên qua được của Cái Đẹp và Sự Thực. Như vậy không có gì mâu thuẫn giữa lòng ham muốn của thể xác và sự chân thành của lòng ái quốc; viên trung úy có thể coi chàng và vợ là thành phần của cùng một vật thể.

Đưa mặt sát vào tấm gương trên bức tường tối, nứt rạn vì phủ hơi nước, viên trung úy thận trọng cạo râu. Đây là bộ mặt khi chết của chàng. Không thể có một khiếm khuyết nào. Khuôn mặt cạo râu nhẵn nhụi một lần nữa toát ra vẻ tươi mát của tuổi trẻ, và dường như làm sáng chiếc gương tối mờ. Chàng cảm thấy một vẻ lịch sự trong sự kết hợp cái chết với khuôn mặt mạnh khoẻ rạng rỡ này.

Khuôn mặt bây giờ là bộ mặt lúc chết của chàng! Thực ra khuôn mặt ấy một nửa đã không còn là của viên trung úy nữa, mà đã trở thành một bức tượng trên đài kỷ niệm của một quân nhân đã chết. Để thí nghiệm, chàng nhắm nghiền mắt lại. Tất cả đều chìm trong sự đen tối, và chàng không còn là một sinh vật sống và nhìn thấy được nữa.

Quay lại từ bồn tắm, dấu vết của sự cạo râu sáng lên làn da màu xanh bên dưới cặp má mịn của chàng. Chàng ngồi xuống bên cạnh chiếc lò than đang cháy hồng. Chàng nhận thấy mặc dầu Reiko bận mà nàng vẫn có thời giờ trang điểm khuôn mặt. Hai má tươi mát và đôi môi ướm. Không có dấu hiệu buồn rầu nào. Đúng vậy, viên trung úy cảm thấy đã chọn được một người vợ xứng đáng khi nhìn thấy dấu hiệu của bản chất nồng nhiệt ở người vợ trẻ.

Ngay khi viên trung úy uống cạn chén rượu sa-kê, chàng rót tặng vợ một chén. Reiko chưa bao giờ uống rượu sa-kê, nhưng nàng nhận chén rượu không ngập ngừng và e lệ nhấp chén rượu. Viên trung úy bảo vợ:

- Vào đây.

Reiko bước vào cạnh chồng và được chồng ôm chặt khi nàng nằm ngang trên đùi chàng. Ngực nàng cực kỳ xao động như thể nỗi buồn, niềm vui và rượu sa-kê đang hòa lẫn và phản ứng bên trong nàng. Viên trung úy nhìn xuống mặt vợ. Đây là bộ mặt cuối cùng chàng trông thấy trên đời này, bộ mặt cuối cùng của vợ mà chàng thấy. Chàng quan sát mặt vợ rất kỹ, bằng con mắt của một du khách vĩnh biệt một khung cảnh huy hoàng mà không bao giờ trở lại nữa. Đây là bộ mặt chàng đã nhìn không chán -- các đường nét vẫn bình thường và chưa lạnh lẽo, đôi môi hơi mím lại với một sức mạnh dịu dàng. Không suy nghĩ, viên trung úy cúi hôn môi vợ. Bỗng nhiên chàng thấy nước mắt ứa ra từ những hàng lông mi dài của cặp mắt nhắm nghiền, và chảy ra một hàng lóng lánh, mặc dù bộ mặt không hề có một dấu hiệu muốn khóc.

Một lát sau, khi viên trung úy giục hai người lên phòng trên lầu, thì nàng trả lời sẽ lên sau khi tắm xong. Trèo lên cầu thang một mình để vào phòng ngủ, tại đó không khí đã ấm áp vì lò sưởi, viên trung úy nằm giang chân giang tay trên giường. Ngay cái thời gian chàng chờ đợi vợ hôm nay không chậm hơn và cũng không sớm hơn thường lệ.

Chàng kê hai tay dưới đầu và nhìn lên trần nhà tối đen, vì ánh sáng ngọn đèn không chiếu tới. Có phải bây giờ chàng đang chờ đợi cái chết? Hay là sự ngây ngất man dại của lòng ham muốn tình dục? Hai thứ đó dường như lẫn lộn với nhau đến nỗi hầu như mục đích của sự ham muốn xác thịt là chính cái chết. Nhưng dù vậy, viên trung úy chưa bao giờ hưởng một sự tự do hoàn toàn như thế.

Có tiếng động của một xe hơi bên ngoài cửa sổ. Chàng có thể nghe tiếng bánh xe rít trên tuyết chất đông bên lề đường. Tiếng còi xe vắng lại từ một bức tường bên cạnh... Lắng nghe những tiếng động ấy, chàng có cảm giác căn nhà này vươn lên như một hòn đảo cô đơn giữa đại dương của một xã hội đang hoạt động như thường lệ. Tất cả chung quanh, mệnh mông và hỗn độn, là đất nước mà chàng phải đau đớn. Chàng phải chết cho đất nước ấy. Nhưng cái đất nước vĩ đại ấy có chú ý đến cái chết mà chàng đang sửa soạn dâng hiến không? Chàng không biết, và cũng chẳng cần biết. Đất nước chàng là một bãi chiến trường không có vinh quang, một chiến trường không ai có hành động can trường; đó là chiến tuyến của tinh thần.

Tiếng bước chân của Reiko vang lên từ cầu thang. Chiếc cầu thang dốc đứng của căn nhà cũ kêu cọt két dữ dội. Có những kỷ niệm thích thú trong tiếng kêu cọt két ấy, và nhiều lần, trong lúc đang nằm trong giường, viên trung úy lắng nghe tiếng kêu chờ đợi ấy. Với ý nghĩ chàng sẽ chẳng bao giờ hết sức chú ý chờ đợi tiếng kêu ấy nữa, chàng lắng nghe thật chăm chú, lắng nghe từng góc cạnh của mỗi giây phút của thời gian quý báu chứa đầy âm thanh từ những bước chân nhẹ nhàng trên chiếc cầu thang kéo kẹt. Những giây phút ấy dường như biến thành vàng ngọc, chói lòa trong ánh sáng nội tâm.

Reiko quàng một chiếc khăn, ngang lưng chiếc áo kimono rộng và mỏng. Nhưng khi viên trung úy với tay nắm lấy thì màu đỏ của chiếc khăn dụi đi trong ánh sáng mờ mờ, bàn tay Reiko chuyển động theo sự kéo giúp của chàng và chiếc khăn tuột rơi xuống và phủ lên sàn nhà. Khi nàng đứng trước mặt chàng, vẫn trong chiếc áo kimono rộng và mỏng, viên trung úy thò tay vào hai ống tay áo của nàng, với ý định ôm chặt nàng bằng chính con người của nàng; nhưng khi các đầu ngón tay của chàng đụng vào làn da trần ấm áp của nàng, và khi hai nách nàng khẽ khép lại lên tay chàng thì toàn thân chàng bỗng bừng cháy.

Một lát sau hai người nằm khỏa thân trước lò sưởi sáng rực.

Không người nào nói lên ý nghĩ của mình, nhưng trái tim họ, thân thể họ và hai bộ ngực đập mạnh bừng sáng với ý nghĩ rằng đây chính là lần cuối cùng. Như thể là hàng chữ "Lần Cuối Cùng" được viết rõ ràng, bằng những nét bút vô hình, trên từng phần thân thể của họ.

Viên trung úy kéo vợ lại gần và hôn nàng nồng nàn. Khi lưỡi của họ lùa vào miệng của nhau, cổ đưa thật sâu vào một vùng ướt át mượt mà bên trong, họ cảm thấy như sự hấp hối vẫn-chưa-biết-rõ của cái chết đã lôi cuốn cảm giác của họ tới tột cùng của nhạy cảm. Sự hấp hối mà họ chưa có thể cảm thấy được, nhưng sự đau đớn xa xôi của cái chết đã làm tỉnh táo sự cảm nhạy của hai người về khoái lạc. Viên trung úy nói:

- Đây là lần cuối cùng, em cho phép ta xem thân thể em. Để ta xem thật kỹ.

Vặn chiếc chụp đèn nghiêng về một bên, chàng hướng ánh sáng vào tấm thân nằm dài của Reiko.

Reiko nằm im lặng, mắt nhắm lại. Ánh sáng từ ngọn đèn thấp hiển nhiên đã chiếu rõ những đường cong tuyệt mỹ của tấm thân trắng ngần. Không phải vì lòng ích kỷ, viên trung úy vui mừng sẽ không phải nhìn thấy sắc đẹp này gục xuống chết.

Thong thả, viên trung úy cho phép cái hình ảnh đáng ghi nhớ này khắc vào tâm trí chàng. Một tay vuốt

ve mái tóc, và tay kia chàng khẽ vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ, hôn hết chỗ này đến chỗ kia, nơi mắt chàng dừng lại. Sự lạnh lẽo yên lặng của vầng trán cao, cặp mắt nhắm với hàng lông mi dài dưới cặp lông mày thẳng mờ, sống mũi thanh tú, hàm răng lóng lánh giữa cặp môi dày, hai má mềm, và chiếc cằm nhỏ và thông minh... những nét này gợi trong tâm trí chàng hình ảnh của một khuôn mặt chết thực rạng rỡ, và chàng liên tiếp gắn chặt môi vào chiếc cổ trắng mịn, - chính tại chỗ đó Reiko sẽ tự đâm mình - và cổ nàng ửng đỏ bên dưới những nụ hôn của chàng. Quay trở lại miệng, chàng đặt môi một cách rất nhẹ, và đưa môi nhịp nhàng trên môi Reiko bằng cử động dập dình của một chiếc thuyền nhỏ. Nếu chàng nhắm mắt lại, thế giới sẽ trở thành một cái nôi lúc lắc.

Bất cứ nơi nào mắt viên trung úy chuyển động tới, môi chàng đi theo sát chuyển động ấy. Cặp vú căng vươn lên, bên trên là hai đầu vú như nụ hoa của một loài dâu dại, cứng lên khi môi viên trung úy ngậm lấy. Hai cánh tay nàng duỗi thoải mái hai bên cạnh vú, nhỏ lại ở chỗ cổ tay, nhưng không mất đi sự tròn trĩnh hoặc sự cân đối, và cuối cùng là những đầu ngón tay rất đẹp đẽ đã cầm cây quạt trong ngày cưới. Viên trung úy hôn từng ngón tay một, trong lúc những ngón tay khác cong lại như e thẹn... Khoảng cong giữa ngực và bụng có những đường chứng tỏ không những chỉ là sự mềm dịu mà là sức mạnh dồi dào. Khoảng cong báo trước những đường cong nẩy nở lượn từ đó xuống tới mông, nhưng lại có dáng vẻ của sự kiềm chế. Vẻ trắng mịn và nở nang của bụng và mông như là sữa tràn từ một chiếc tô lớn, và chỗ lõm xuống của rốn có thể là dấu vết của giọt nước mưa vừa rơi xuống ngay lúc ấy. Tại chỗ bóng tối của đám lông dày, dịu mềm và nhạy cảm, và sự kích động vươn lên trong cái cơ thể bây giờ không còn thụ động nữa, đã tỏa ra một mùi hương giống như sự đốt cháy của những nụ hoa thơm, dâng lên đều đều và thấm nhập hơn.

Cuối cùng trong một giọng hơi run, Reiko nói: "Cho em xem... Để em xem chàng, một lần cuối cùng." Chưa bao giờ chàng nghe từ môi vợ một lời yêu cầu mạnh mẽ và không thể cưỡng lại được như thế. Dường như đó là một cái gì mà sự khiêm tốn của nàng đã muốn giữ kín thật sâu, và cuối cùng bỗng nhiên bật ra khỏi những sợi dây buộc chặt. Viên trung úy ngoan ngoãn nằm ngửa và dâng hiến mình cho vợ. Chậm rãi, nàng vươn tấm thân trắng toát và run rẩy - đốt nóng bởi một ước muốn ngay thơ trả lại chồng những gì chàng vừa làm đối với mình - đặt hai ngón tay trắng nõn vào mắt chồng, cặp mắt đang nhìn nàng chăm chú, và khẽ khép đôi mắt ấy lại.

Bỗng nhiên lòng nàng tràn ngập một sự dịu dàng, hai má nàng đỏ ửng lên vì một xúc động dâng lên ngây ngất, Reiko choàng hai cánh tay ôm lấy đầu hót tóc ngắn của chồng. Mớ tóc cứng đâm vào vú nàng, chiếc mũi dọc dừa cao lạnh ngắt như đâm vào da thịt nàng, và hơi thở của chàng thực là nóng. Nói lửng vòng tay, nàng nhìn xuống khuôn mặt nam nhi cứng cỏi của chồng. Hàng lông mày nghiêm dữ, cặp mắt nhắm, sống mũi cao đẹp đẽ, đôi môi sắc cạnh mím chặt lại... hai má thoáng màu xanh đã cạo nhai phản chiếu ánh sáng và trông rất mịn. Reiko hôn cả hai bên má. Nàng hôn chiếc gáy nở nang, đôi vai vuông thẳng đứng mạnh mẽ, bộ ngực hùng vĩ, hai bên bắp thịt nở như những tấm lá chắn và hai đầu vú màu nâu đỏ. Hai bên nách bị ngực và vai che khuất, tỏa ra một mùi ngọt ngào và buồn bã từ lông nách, và trong cái ngọt ngào của mùi này đã chứa đựng nguyên ý của cái chết trẻ. Làn da trần của viên trung úy lóng lánh như một cánh đồng lúa mạch, và khắp nơi những bắp thịt nổi hằn lên, cuộn lại tại phần dưới bụng quanh một chiếc rốn khiêm tốn. Nhìn chiếc bụng trẻ và rắn chắc, có lông mọc khá rậm, Reiko nghĩ chỗ đó chỉ lát nữa sẽ bị lưỡi kiếm đâm vào và rách ra, và nàng gục đầu vào bụng chàng, khóc nức nở thương chồng, và tấm cả khu vực bằng những nụ hôn nồng nàn.

Khi nước mắt của vợ nhỏ xuống da bụng chàng, viên trung úy cảm thấy sẵn sàng chịu đựng sự hấp hối đau đớn nhất của việc tự tử một cách can đảm.

Niềm ngây ngất hai người trải qua sau những trao đổi dịu dàng này có thể tưởng tượng được dễ dàng. Viên trung úy ngồi dậy và ôm chặt vợ. Nàng bây giờ trở nên yếu đuối sau cơn đau buồn và khóc lóc. Hai người áp mặt sát nhau, cọ má nhau thật nồng nhiệt. Thân thể Reiko run rẩy. Vú họ ẩm ướt vì mồ

hôi, sát chặt vào nhau và mỗi phần của hai thân thể trẻ và đẹp đẽ đã trở thành như một đén nổi tưởng không thể nào tách rời được nữa. Reiko rên rỉ. Từ trên đỉnh cao họ lao xuống một vực thẳm thật sâu, và từ vực thẳm sâu đó, họ chấp cánh và bay vượt lên một lần nữa tới ngọn đỉnh ngất ngây. Viên trung úy thở hổn hển giống như tên lính vác cò của trung đoàn trong một ngày quân hành... Ngay đợt đầu chấm dứt, thì lập tức một đợt sóng ham muốn khác lại nổi lên, và cùng nhau -- không một dấu vết mệt mỏi -- họ lại trèo lên tận đỉnh đam mê trong một giây nín thở.

CHƯƠNG 3

Cuối cùng khi viên trung úy quay đi thì đó không phải là vì mệt mỏi. Một lý do là chàng không muốn làm nguy hại đến sức mạnh mà chàng cần để thực hành việc tự tử. Một lý do khác là chàng ngại sẽ hối tiếc làm hư hại sự ngọt ngào của những kỷ niệm cuối cùng bằng một sự ham muốn nhục dục quá độ. Kể từ lúc viên trung úy có ý muốn ngưng lại, Reiko cũng tuân theo gương chồng, theo thói quen phục tùng hàng ngày của nàng. Cả hai nằm ngửa trần truồng, hai tay đan vào nhau và nhìn chăm chú lên trần nhà tối. Căn phòng ấm hân nhờ lò sưởi, và ngay cả khi mồ hôi đã ngưng toát ra từ thân thể họ, hai người cũng không cảm thấy lạnh. Bên ngoài trong ban đêm yên tĩnh, âm thanh của xe cộ đã ngưng hẳn. Ngay cả âm thanh của xe lửa và xe điện quanh ga Yotsuya cũng không vang tới tận đây. Sau khi vọng lên qua khu vực có hào bao quanh, những âm thanh này tắt biến qua công viên đầy cây cối đối diện với con đường rộng trước Cung Điện Akasaka. Thực là khó mà tin rằng sự căng thẳng bao trùm cả khu vực, nơi hai phe của Quân Đội Hoàng Gia chia rẽ kịch liệt chống đối nhau, đang ở tư thế sẵn sàng giáp chiến.

Thích thú hơi ấm tỏa ra từ nội thân, hai người nằm im lặng và nhớ lại cơn ngây ngất mà họ vừa hưởng. Từng giây phút đó sống lại. Họ nhớ lại hương vị của những nụ hôn không bao giờ mệt mỏi, sự vuốt ve trên da thịt trần truồng, từng hồi và từng hồi của những cơn mê say quay cuồng. Nhưng từ những tấm gỗ đen tối trên trần nhà, khuôn mặt Thần Chết đang bắt đầu ngó xuống. Những cơn vui này là lần cuối cùng, và thân thể họ sẽ không bao giờ còn biết đến nhau nữa. Cả hai cùng có một ý tưởng giống nhau là niềm vui của giây phút nồng nàn này sẽ không bao giờ được hưởng lại giống như thế nữa, ngay dù họ cùng sống với nhau đến tuổi bạc đầu.

Cảm giác của những ngón tay đan vào nhau -- và cảm giác này nữa cũng sắp mất hẳn. Ngay cả tấm gỗ họ nhìn thấy trên trần nhà tối cũng sẽ mất đi. Họ có thể cảm thấy sự chết sần tới mỗi lúc một gần hơn. Bây giờ không còn ngập ngừng nữa. Họ phải có can đảm để vươn tới và nắm lấy cái chết.

- Nào, bây giờ chúng ta hãy sửa soạn.

Viên trung úy lên tiếng. Giọng cương quyết trong lời nói thật là rõ rệt, nhưng cùng một lúc Reiko nhận thấy giọng của chồng chưa bao giờ ấm áp và dịu dàng đến thế.

Sau khi ngồi dậy thì họ còn nhiều việc phải làm. Viên trung úy, chưa bao giờ giúp vợ trong việc dọn giường, bây giờ vui vẻ mở cánh cửa phòng chứa đồ, một mình nhấc chiếc nệm băng qua căn phòng và cất vào bên trong.

Reiko tắt chiếc lò sưởi và đặt chiếc đèn ra xa. Trong lúc viên trung úy không có ở đó, nàng thu xếp lại căn phòng cẩn thận, quét và phủi bụi cho thật sạch, và bây giờ -- nếu có ai nhìn qua chiếc bàn gỗ hồng kéo vào góc phòng -- thì chiếc phòng tám-chiều có vẻ như là một phòng tiếp tân sẵn sàng chào đón khách quý.

- Chúng ta đã từng mở tiệc rượu tại đây, phải không? Với Kano và Homma và Noguchi...

- Vâng, họ là những tay uống rượu giỏi lắm, tất cả bọn họ.

- Chúng ta sắp gặp họ trong một thế giới khác. Ta nghĩ họ sẽ chế nhạo chúng ta khi họ thấy ta đem em đi theo.

Bước xuống cầu thang, viên trung úy quay lại nhìn căn phòng sạch sẽ và yên tĩnh, bây giờ sáng rực vì ngọn đèn trên trần nhà. Lướt qua trí chàng là khuôn mặt của những sĩ quan trẻ tuổi đã từng uống rượu tại đây, cười đùa và hồn nhiên khoe tủy lượng. Lúc đó chàng không bao giờ tưởng có một ngày chàng sẽ mổ bụng tự tử trong căn phòng này.

Trong hai căn phòng dưới nhà, cả hai vợ chồng bận rộn một cách bình thản, và lặng lẽ với sự sửa soạn

của mỗi người. Viên trung úy đi vào nhà vệ sinh rồi ra rửa tại phòng tắm. Trong lúc đó Reiko gấp lại tấm áo choàng của chồng, đặt chiếc áo lót dài, quần dài, và một tấm vải lót hạ bộ mới cắt màu trắng vào phòng tắm, và đặt những tờ giấy lên bàn trong phòng khách để viết lời vĩnh biệt. Rồi nàng mở nắp hộp mực và bắt đầu mài mực. Nàng đã quyết định những gì muốn nói trong lời vĩnh biệt.

Ngón tay Reiko ấn mạnh xuống hàng chữ mạ nổi lạnh lẽo, và nước trong nghiên mực lập tức đen ra, y như một đám mây đen tỏa ra khắp nghiên mực. Nàng thôi không nghĩ rằng việc mài mực này, sự ấn mạnh của ngón tay, tiếng động to lên và nhỏ đi, tất cả chỉ là để chết. Đó là một công việc thường ngày trong nhà, chỉ là để giết thời giờ cho đến lúc cái chết cuối cùng đứng trước mặt nàng. Nhưng đâu sao trong việc mài mực đều đặn, và trong màu của mực mỗi lúc một đặc thêm, có một cái gì đen tối không tả được.

Gọn ghẽ trong bộ quân phục mặc không có áo lót bên trong, viên trung úy bước ra khỏi nhà tắm. Không nói một lời, chàng ngồi vào bàn, lưng thẳng, cầm cây bút lông trong tay, và lưỡng lự nhìn tờ giấy trước mặt.

Reiko lấy một bộ kimono lụa bạc và bước vào phòng tắm. Khi nàng trở lại phòng khách trong bộ kimono màu trắng và mặt đánh phấn nhẹ, thì tờ vĩnh biệt đã viết xong trên bàn, bên dưới ngọn đèn. Hàng chữ đậm nét chỉ giản dị viết:

"Vạn Tuế Quân Đội Hoàng Gia - Trung úy Shinji Takeyama."

Trong lúc Reiko ngồi đối diện với chồng và viết lời trời của nàng, viên trung úy im lặng nhìn, rất nghiêm trang, trước cử động kiểm chế được của những ngón tay xanh tái của vợ, khi những ngón tay ấy xử dụng chiếc bút lông.

Với những lời vĩnh biệt trong tay -- viên trung úy đeo kiếm cạnh sườn, con dao găm nhỏ của Reiko cắm vào thắt lưng của chiếc áo kimono trắng -- cả hai đứng trước học bàn thờ và im lặng cầu nguyện. Rồi hai người tắt đèn dưới nhà. Khi bước lên cầu thang, viên trung úy quay đầu lại, nhìn hình dáng vợ trong chiếc áo trắng nổi bật từ bóng tối bên dưới, đang bước lên lầu theo chàng, và mắt nhìn xuống.

Những lời vĩnh biệt được đặt bên cạnh nhau trong buồng nhỏ của phòng trên lầu. Hai người tự hỏi có cần phải tháo gỡ hàng chữ đại tự đang treo không, nhưng vì đại tự đó do trung tướng Ozeki viết, và chỉ gồm có hai chữ Trung hoa có nghĩa là "Thành Thục", nên hai người để nguyên như cũ. Họ nghĩ trung tướng Ozeki sẽ thông cảm, nếu hàng chữ đó bị vấy máu.

Viên trung úy, ngồi thẳng người quay lưng về phía góc buồng, đặt thanh kiếm trên sàn nhà trước mặt. Reiko ngồi đối diện với chồng, cách xa một tấm chiếu. Toàn thân nàng mặc đồ trắng nên màu hồng trên môi nàng có vẻ là nét quyến rũ đặc biệt.

Cách nhau một tấm chiếu, hai người nhìn vào mắt nhau thực chăm chú. Kiếm của viên trung úy nằm ngay trước đầu gối. Trông thấy chiếc kiếm của chồng, Reiko nhớ lại đêm đầu tiên của hai người và tràn ngập một nỗi buồn. Viên trung úy nói, bằng một giọng khàn khàn:

- Vì không người giúp, ta sẽ đâm bụng thật sâu. Trông có vẻ ghê gớm nhưng em đừng hoảng sợ. Chết cách nào cũng là một điều đáng sợ phải nhìn thấy. Em không nên ngã lòng vì những gì em trông thấy. Được không?

- Vâng.

Reiko gật đầu thật sâu.

Nhìn hình dáng trắng toát mảnh mai của vợ, viên trung úy cảm thấy một kích động kỳ lạ. Điều chàng sắp sửa làm là một hành động trong khả năng của một quân nhân, một điều chàng chưa bao giờ cho vợ trông thấy. Việc làm này đòi hỏi một sự quả cảm tương đương với sự can đảm khi lâm trận; đó là một cái chết không kém gì cái chết ngoài tiền tuyến. Đó là tư cách của chàng ngoài chiến trường mà chàng

sắp sửa biểu dương.

Trong một giây phút, ý nghĩ dẫn viên trung úy tới một ảo tưởng lạ lùng. Một cái chết cô đơn trên chiến trường, một cái chết ngay dưới mắt của người vợ xinh đẹp... trong cái cảm giác chàng bây giờ sắp chết trong cả hai chiều, và nhận thức rằng không thể kết hợp được cả hai, thì chàng cảm thấy một sự ngọt ngào không nói nên lời được. Chàng nghĩ đây có thể chính là tột đỉnh của sự may mắn. Mỗi giây phút trong cái chết của chàng diễn ra dưới đôi mắt đẹp kia -- thì giống như được sinh ra để chết trong một làn gió nhẹ nhàng và thơm ngát. Cũng có một đặc ân nữa. Chàng không hiểu rõ đặc ân ấy là gì, nhưng đó là một lãnh vực xa lạ cho mọi người khác: một thiên mạng chỉ dành riêng cho một mình chàng. Trong cái vẻ giống như một cô dâu ngày cưới rạng rỡ của người vợ mặc áo choàng màu trắng, viên trung úy dường như trông thấy tất cả hình ảnh của những thứ mà chàng đã yêu dấu, và cũng là những thứ mà chàng sắp dâng hiến chính đời sống của mình: Hoàng Gia Nhật, Tổ Quốc và Quân Kỳ. Tất cả những thứ này, không kém gì người vợ ngồi trước mặt chàng kia, là những hiện diện quan sát chàng cận kề, với những đôi mắt tinh sáng và không bao giờ nao núng.

Reiko cũng nhìn chồng thật chăm chú, sắp lìa đời đến nơi, và nàng nghĩ rằng chưa bao giờ trên đời này nàng được nhìn thấy một cái gì đẹp dễ như thế. Viên trung úy bao giờ trông cũng oai hùng trong quân phục, nhưng bây giờ, vì chàng đang nhìn cái chết bằng cặp lông mày nghiêm nghị và đôi môi mím chặt, chàng đã bộc lộ một vẻ đẹp nam nhi tuyệt hảo nhất.

Cuối cùng viên trung úy lên tiếng. “Đã đến giờ đi rồi.”

Reiko cúi người thấp xuống chiếu để chào chồng. Nàng không thể ngẩng mặt lên được. Nàng không muốn làm hư son phấn vì nước mắt, nhưng nước mắt không thể cầm được nữa rồi.

Cuối cùng khi nàng ngẩng lên, nàng trông thấy lờ mờ qua làn nước mắt, chồng nàng đã quấn một tấm khăn trắng quanh lưỡi kiếm đã rút ra khỏi bao, chỉ để hở năm hoặc sáu phân từ đầu mũi kiếm.

Đề tỳ thanh kiếm vào tấm vải quấn lên tấm chiếu trước mặt, viên trung úy quỳ lên, rồi ngồi xếp bằng chân và tháo móc cổ áo quân phục. Mắt chàng không nhìn vợ nữa. Từ từ chàng cởi các khuy áo bằng đồng, từng cái một. Bộ ngực màu nâu lộ ra, rồi đến bụng dưới. Chàng tháo giây thắt lưng và cởi khuy quần. Màu trắng tinh khiết của vải lót hiện ra. Chàng dùng hai tay kéo vải lót xuống để bụng được tự nhiên, rồi thò tay với lưỡi kiếm đã quấn vải trắng. Chàng cúi nhìn xuống trong lúc dùng tay trái xoa bóp bụng.

Để biết chắc lưỡi kiếm thật sắc, viên trung úy kéo ống quần trái để lộ một khoảng đùi và khẽ đưa lưỡi kiếm ngang qua làn da. Máu ứa ra tại vết thương ngay lập tức, và một vài dòng máu đỏ chảy xuống, lấp lánh trong ánh sáng rực rỡ.

Đó là lần đầu tiên Reiko trông thấy máu của chồng, và nàng cảm thấy tim đập hồi hộp. Nàng nhìn mặt chồng. Chàng đang cúi nhìn máu với một sự đánh giá bình tĩnh. Trong một lúc -- mặc dầu đó chỉ là một sự thoải mái giả tạo -- Reiko cũng thấy dễ chịu đôi chút.

Mắt viên trung úy nhìn vợ chăm chú dữ dội như mắt con điều hâu. Đưa lưỡi kiếm quanh về phía trước, chàng ngھn mông lên và để phần trên của thân mình tựa vào đầu mũi kiếm. Rồi chàng phải tập trung tất cả sức mạnh, có lẽ vì bức mình vì sự vướng víu của bộ quân phục trên vai. Viên trung úy nhắm mắt đâm sâu vào bụng phía trái. Tiếng kêu thét của chàng phá tan sự im lặng trong phòng.

Mặc dù tất cả cố gắng chàng đã dùng cho nhất đầu, viên trung úy có cảm tưởng rằng có người nào đó đã đánh mạnh vào bên trái bao tử của chàng bằng một thanh sắt to. Trong độ một giây, đầu chàng lảo đảo và chàng không biết điều gì đã xảy ra. Đầu lưỡi kiếm đã đâm sâu vào da thịt chàng năm hoặc sáu phân, và vải quần màu trắng nắm chặt trong tay chàng, đã sát vào tận bụng chàng.

Chàng hồi tỉnh lại. Chàng nghĩ lưỡi kiếm chắc chắn đã cắt thành bao tử. Hơi thở của chàng đã khó khăn, ngực chàng nhô lên hóp xuống dữ dội. Từ một vài bộ phận sâu bên trong, mà chàng tưởng như

không phải là thân thể mình nữa, một cơn đau khủng khiếp dữ dội tràn lên như thể mặt đất đã nứt ra để tuôn ra một dòng phún thạch nóng sôi. Cơn đau bỗng nhiên đến thật gần hơn, và với một tốc độ nhanh kinh khiếp. Viên trung úy bậm môi dưới, cố nén một tiếng rên rỉ của bản năng.

Chàng nghĩ đây có phải là mổ bụng tự tử không? Đó là cảm giác của một sự hỗn loạn vô cùng, như thể là bầu trời bỗng sụp xuống trên đầu chàng và thế giới này đang quay cuồng như say rượu. Ý chí và sự can đảm của chàng lúc chưa mổ bụng thì mạnh mẽ đến thế, vậy mà bây giờ dường như suy giảm đi thành một sợi chỉ bằng thép, và bất ngờ chàng có ý tưởng khó chịu rằng chàng phải tiếp tục tiến lên dọc theo sợi chỉ đó, bám chặt sợi chỉ một cách tuyệt vọng. Bàn tay nắm chặt của chàng đổ mồ hôi. Nhìn xuống, chàng trông thấy cả hai bàn tay và tám vải bọc lưỡi kiếm ướt sũng máu. Tám vải lót hạ bộ cũng nhuộm máu đỏ ối. Chàng không ngờ rằng giữa cơn hấp hối kinh khủng này, người ta vẫn có thể nhìn thấy sự vật và cuộc đời vẫn còn tồn tại.

Lúc viên trung úy đâm lưỡi kiếm vào bên trái bao tử, nàng trông thấy một màu chết lướt qua mặt chàng, giống như một tấm màn hạ xuống bất thành linh. Reiko phải cố gắng lắm mới không chạy nhào lại cạnh chồng. Dù thế nào, nàng cũng vẫn phải ngồi đó chứng kiến. Nàng phải là một nhân chứng. Đó là bốn phận mà chồng đã giao phó cho nàng. Đối diện với nàng, chỉ cách một tấm chiếu, nàng có thể trông thấy thật rõ ràng chồng nàng đang bậm môi dưới để cố nén cơn đau. Cơn đau ngay đó, chắc chắn tuyệt đối, trước mắt nàng. Và Reiko không có cách gì giúp chồng tránh được sự đau đớn.

Mồ hôi lấp lánh trên trán chồng nàng. Viên trung úy nhắm mắt, rồi lại mở ra, như thể là đang chiêm nghiệm. Cặp mắt đã mất vẻ tinh anh, dường như rất ngây thơ và trống rỗng như cặp mắt của một con thú nhỏ.

Cơn hấp hối trước mắt Reiko đốt nóng như mặt trời mùa hạ, hoàn toàn xa cách khỏi cơn đau buồn dường như đang muốn xé rách nát nàng từ bên trong. Cơn đau gia tăng đều đều, và vươn lên. Reiko cảm thấy chồng nàng đã trở thành người của một thế giới khác, một người mà toàn thể kiếp người đã hòa tan vào một cơn đau, một tù nhân trong một chiếc lồng đau đớn, tại đó không một bàn tay nào có thể vươn tới chàng. Nhưng Reiko không cảm thấy đau đớn gì nữa. Nỗi đau buồn của nàng không phải là sự đau đớn. Khi nghĩ đến điều này, Reiko bắt đầu cảm thấy như có ai đã dựng một bức tường tàn nhẫn bằng kiếng thật cao, phân cách nàng và chồng nàng.

Kể từ lúc mới kết hôn, sự hiện hữu của chồng đã là chính đời sống của nàng, và mỗi hơi thở của chàng đã là chính hơi thở của nàng. Nhưng bây giờ, trong lúc đời sống của chồng đang đau đớn kia là một thực thể sống động, thì Reiko không tìm được một bằng chứng chắc chắn cho sự hiện hữu của nàng, trong sự đau buồn của nàng.

Chỉ dùng bàn tay phải nắm kiếm, viên trung úy bắt đầu rạch một đường ngang tại bao tử. Nhưng vì lưỡi kiếm bị quán vào ruột nên cứ bị đẩy ra khỏi chỗ thịt mềm đó; và viên trung úy nhận thức cần phải dùng cả hai tay để giữ cho mũi kiếm đâm sâu vào bao tử. Chàng rạch một đường ngang. Lưỡi kiếm không cắt dễ dàng như chàng mong đợi. Chàng hướng sức mạnh của cả thân mình về phía tay phải và rạch một lần nữa. Lần này lưỡi kiếm rạch được khoảng ba hoặc bốn phân.

Cơn đau lan rộng mãi, từ trong ra ngoài cho đến lúc tất cả bao tử dội lên. Giống như tiếng đập mạnh vào một chiếc chuông vang dội, hoặc giống hàng ngàn cái chuông rung lên xen kẽ nhau trong từng hơi thở và mạch đập của chàng, đảo lộn tất cả con người của chàng. Viên trung úy bây giờ không thể nén tiếng rên được nữa. Nhưng bây giờ thì lưỡi kiếm đã cắt xuống bên dưới rốn rồi. Khi chàng nhận thấy thế, chàng cảm thấy một cảm giác hài lòng, và lại tăng thêm can đảm.

Số lượng máu đỏ ra gia tăng đều đều, và bây giờ máu vọt ra khỏi vết thương như là bị thúc đẩy bởi nhịp đập của tim. Chiếc chiếu trước mặt viên trung úy ướt sũng máu bắn ra, và máu tràn xuống từ những vũng trong những nếp quần nhà binh. Một cục máu, vọt lên như một con chim bay về phía Reiko và đậu xuống tà áo kimono trắng của nàng.

Vào lúc viên trung úy kéo được lưỡi kiếm cắt ngang sang tới bên phải của bụng, lưỡi kiếm đã cắt khá nông và để lộ cả mũi kiếm ra ngoài, trơn trượt vì máu và mỡ. Nhưng, bỗng nhiên bị một cơn ói mửa, viên trung úy kêu lên khàn khàn. Cơn ói mửa làm cơn đau tăng thêm, và bao tử vẫn còn cứng chắc nay bất thành linh phòng lên và vết thương há rộng hơn và ruột xỏ ra, như thể là chính vết thương cũng muốn ói mửa. Dường như không biết chủ nhân đau đớn, ruột xỏ ra gây cảm tưởng của một sức khỏe mạnh mẽ và hầu như ngược lại với sinh khí khi xỏ ra và tràn lên háng. Đầu viên trung úy nghẹo xuống, vai nhô lên, mắt hé mở và một dòng dãi nhỏ nhều xuống từ miệng. Gù vai áo làm bằng vàng bắt ánh sáng và chiếu lóng lánh.

Máu tung tóe khắp nơi. Viên trung úy ướt đầm máu cho tới đầu gối. Bây giờ chàng ngồi bằng một dáng thều nảo, một tay chống xuống sàn. Một mùi tử khí tràn ngập căn phòng. Viên trung úy đầu gục xuống, nôn ọe liên hồi, và cử động đó rõ ràng trên vai chàng. Lưỡi kiếm vẫn nằm trong tay phải của viên trung úy, bây giờ bị ruột đẩy ra ngoài để lộ cả đầu mũi kiếm.

Thực là khó mà tưởng tượng một cảnh anh hùng hơn cảnh viên trung úy lúc ấy, trong lúc chàng cố tập trung sức mạnh và hất ngược đầu lên. Cử động ấy là kết quả của một cố gắng mãnh liệt, và đầu chàng va mạnh vào cây cột. Reiko từ nãy vẫn ngồi cúi mặt xuống, mãi mê ngắm một dòng máu đang lan dần tới đầu gối nàng, nhưng tiếng động làm nàng bất ngờ và ngẩng đầu lên.

Mặt viên trung úy không còn là mặt một người còn sống nữa. Mắt trũng xuống, da nhăn lại, má và môi trước kia thực là đầy sinh lực nay trở thành màu bùn khô. Chỉ còn bàn tay phải cử động. Nắm thanh kiếm một cách khó khăn, bàn tay phải run rẩy trong không khí giống bàn tay của một hình nộm và đâm thẳng mũi kiếm vào chỗ ức của cổ. Reiko nhìn chồng hoàn thành hành động đau đớn cuối cùng. Lấp lánh vì máu và mỡ, mũi thanh kiếm đâm đi đâm lại vào cổ. Và mỗi lần đâm đều hụt. Sức mạnh hướng dẫn lưỡi kiếm không còn nữa. Mũi kiếm cứ đâm vào huy hiệu ở cổ áo. Mặc dù cổ áo đã cời móc, nhưng chiếc cổ cứng của quân phục vẫn khép lại với nhau, che chở cho yết hầu.

Reiko không thể chịu đựng được nhìn cảnh đó mãi. Nàng cố gắng tiến lại giúp chồng, nhưng nàng không thể đứng dậy được. Nàng đi bằng đầu gối trên vũng máu, và chiếc váy của nàng trở thành màu đỏ xạm. Bò lại phía sau chồng, nàng giúp chồng bằng cách mở cổ áo cho chồng. Mũi kiếm run rẩy cuối cùng chạm vào được chỗ thịt trần của yết hầu. Đúng lúc đó Reiko có cảm tưởng rằng chính nàng đã đẩy chồng về phía trước; nhưng thực ra không phải như vậy. Đây chính là giây phút mà viên trung úy đã dự định từ trước, lần hành xử sức mạnh cuối cùng. Bất thành linh chàng nhào người vào đầu mũi kiếm, và mũi kiếm cắm xuyên qua cổ chàng, lòi ra ở sau gáy. Máu bắn tung tóe và viên trung úy nằm im lặng, mũi kiếm thép lạnh màu xanh nhô ra từ gáy chàng.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>